

Задвижени вътре – в кръга на символичното – изпитваме нещо, почти подобно на ненаивен оптимизъм – почти вярваме, че „заболяването на езика“, диагностицирано от Ницше в „Несвоевременни размисления“, е станало поносимо, че поетът Яворов не е „роб на словото“, а неуморим трансформатор, боравещ драстично или ненатрапливо, но никога напразно, с неговите конвенции.